

AZ ÚRNAK SZELLEMÉTŐL ELVÁLTOZUNK

2017. február 5.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Kinyitjuk a Bibliánkat, és a 2Korinthus 3,18-at fogjuk tanulmányozni, ami az Evangéliumnak egy összefoglalója, csúcsa, koronaköve. Meglátjuk, hogyan is működik Isten az életünkben, hogyan változtat el minket, ahogy együtt járunk Vele. Mennyire nem olyanok vagyunk, mint egy évvel ezelőtt voltunk, vagy amikor kezdtük az Úrban járásunkat.

Ha valaki szorgalmasan jár az Úrban, és az Igében időt tölt, imádkozik, és keresi az Úr arcát, akkor ez az *elváltozás* az Igében garantált a számunkra. Mondhatom nektek, hogy ez Isten akarata. Ha keresitek Isten akaratát – mert mindannyian érzékeljük, hogy a szívünk megindul, hogy Uram, mi a Te akaratod az életemben? –, akkor elkezdhetjük itt mindannyian.

Az Úrnak az az *akarata*, hogy elváltozzunk az Ő dicsőségére! Dicsőségről dicsőségre! Elolvasom nektek ezt az Igét, rengeteg tanulságot lehet meríteni belőle. Engedjük magunkhoz, a szívünkhöz! Így szól ez a vers:

2KORINTHUS 3,18.

18. Mi pedig az Úr dicsőségének visszatükröződését mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől.

Ha mindnyájan, akkor ebben benne vagyunk mi is! Isten megengedte, hogy az Ő dicsőségét megláthassuk az életünkben. Nincs elfedve előlünk, fedetlen arccal tekinthetünk rá. Ez egy óriási kincs! Miért vagyunk a földön? Azért, hogy egyre inkább *Jézusra hasonlítsunk!*

Ebben az Igében le van írva, hogy azért vagyunk itt, hogy egyre inkább Őt képviseljük, hogy egyre inkább meglássák rajtunk azt, akit képviselünk. Mert mi képviseletben járunk, egy *nagykövetségben* járunk az Úrért.

Mikor minket az Úr megérint, amikor lakozást vesz bennünk, és odaadja egyre inkább az Ő ismeretét, akkor meg kell *mutatnunk a világnak*. Azt, hogy mi a mi kincsünk ebben a világban, és hogy ez a szeretet, amit megismertünk, ezt magunkban hordozzuk, és adnunk kell ennek a világnak ebből a *dicsőség kiáradásból*, amit az Úr mérték nélkül ad nekünk, oly módon, hogy lehet benne növekednünk.

Ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől. A *Szellemet* nem lehet kihagyni! Ha a Szellemmel nincs közösséged, ha nem ápolod vele a közösséget, akkor a változás nagyon lassan megy, vagy nem is történik meg egyáltalán, és nem lesz szemmel látható mások számára. A Szent Szellem által megy ez a *közösség*.

Nagyon fontos dolog, hogy egyrészt be legyünk *teljesedve* a Szent Szellemmel, másrészt pedig törekedjünk arra, hogy mindig beletekintsünk ebbe a *tükörbe*. Mert azt tudjuk-e, hogy Isten Igéje olyan, mint egy tükör?

Hányan néztetek bele ma reggel a tükörbe készülődés közben? Ugye, mindenki? Belenéztünk a tükörbe otthon, hogy kimehetünk-e így az ajtón? Aki nem, az lehet, hogy tegnap megtette, de azért mindannyian néha belenézünk egy tükörbe, hogy minden rendben van-e velünk?

Isten is adott egy tükröt nekünk! Az *Ő Igéje a tükör*, amibe ha belenézünk, az egy olyan csodatükör, hogy ott nem magunkat látjuk igazán, hanem Őt, és azt, amilyennek Ő lát minket. Hiába gondolod, hogy te egy legyőzött, meggyötört, semmit nem érő élet vagy itt a földön.

Lehet, hogy most így érzed, hogy semmire nem vitted, hogy csak a nyomorúságra van az életed, sikertelennek érzed magad. Megnyomorítva érzed magad, elhagyottnak, vagy bármilyen módon eltaposott az élet, úgy érzed.

Ha belenézel ebbe a tükörbe, akkor ott azt fogod látni, hogy *te Isten dicsősége vagy!* Ugyanis azt mondja, hogyha ebbe a tükörbe belenézel, akkor az Úrnak dicsőségét fogod látni. Ez a dicsőség, miközben szemléled, rád ragyog, és *rád ragad, rád tapad*, és egyre inkább ragyogod ezt a dicsőséget. Ez egy olyan tükör, amibe ha belenézel, akkor azt látod, hogy Isten ilyennek lát téged. Ezt nem elég meglátni, ezt szemlélni kell!

Ez a szó nagyon fontos, hogy *szemlélni kell*, mert nem elég csak belepillantani és aztán tovább menni, és ugyanúgy gondolkodni, mint előtte, meg ugyanazokat tenni, mint előtte, mert akkor nem lesz gyümölcse ennek a folyamatnak, amit Isten itt rendel nekünk. Ugyanis ez *egy folyamat*. Ezt a dicsőséget, az Úrnak dicsőségét szemléljük.

Ez azt jelenti, hogy újra és újra visszapillantunk, a szemünket rajta tartjuk, elgondolkodunk rajta, újra elolvassuk. Elmélyedünk rajta, megvallást teszünk róla, énekelünk róla, időzünk vele, szemléljük. Tényleg ezt írja az Úr rólam? Én vagyok Isten igazsága Krisztusban? Tényleg ezt írja rólam az Ige, hogy Jézus Krisztus bölcsessége lett az enyém? Hogy Jézus bölcsességül lett nekem?

Akkor bennem ennek a bölcsességnek itt kell lennie, mikor megszólalok, mikor megnyilvánulok, amikor döntéseket hozok. Ennek ott kell lennie bennem, ezt Isten úgy rendelte, hogy ez az enyém. Amikor belepillantok ebbe a tükörbe, ezt látom. Lehet, hogy még a valóságba nem látom, de miközben szemlélem ebben a tükörben, hogy én milyen vagyok Isten rendelése szerint, elváltozom.

Ezért nincs reménytelen helyzet Istennél, mert közben elváltozunk. Elváltozunk az Ő képére és hasonlatosságára, mert így lettünk teremtve. De mivel itt a földön élünk, és még itt nem vagyunk olyan tökéletesek, mint maga az Úr Jézus, Isten adott nekünk egy lehetőséget, hogy ahogy az Ő dicsőségébe belepillantunk, attól a *dicsőségtől elváltozunk*. Mégpedig úgy, hogy arról a dicsőségszintről, ahol most vagyunk, egyre feljebb lépünk. Mert úgy elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, miközben szemléljük az Ő dicsőségét.

Látod, hogy nem kell hozzá mást tenni, mint hogy szemlélni? *Szemlélni az Igét*, hogy én valóban Krisztus *jó illatja* vagyok Istennek? Ezt írja rólam az Ige? Akkor én nem viselkedhetek úgy, mint a világ, mert akkor a *világ illata* lennék! Ha ezt sokáig szemléled, akkor azok a világi szokások – a szenvedélybetegségektől kezdve bármi, amit a világ rád dörzsölt –, szép lassan el fognak hagyni téged. Erőfeszítések nélkül, mondhatom, mert Isten dicsőséggel fog elváltoztatni téged. Ez az Evangélium csodája!

Ezért mondja az Ige, hogy *nem cselekedetekből* fogadott be minket, és ahogy vették a Krisztust, úgy maradjatok Őbenne, mert utána sem cselekedetekből fogunk tudni előre lépni. Jók a jó cselekedetek, és jól érzi a szívünk magát, ha tehetünk *jó cselekedeteket*, de az igazi növekedést az fogja adni, ha beletekintünk az Igébe. Az Ő dicsőségét elkezdjük szemlélni.

Egyszer csak azt vesszük észre, hogy ránk ragyogott belőle. Hogy elváltoztunk attól a dicsőségtől, amit szemléltünk. Mondhatni, hogy egy ragadós dolog, ami jó értelemben az, nem az influenza fertőzött meg, és nem a betegség ragadt rád, hanem az *Úr dicsősége ragadt* rád, ha *időt töltesz Vele*. Érzed, hogy bekerült a szívedbe, most már a tiéd, és ezt senki el nem veszi, ez itt van, és csak ragyog! Ez te vagy, hozzád adatott az Úr dicsősége!

Ez a dicsőség kiragyog, és *egyre növekszik!* Kiragyog az életünkben Isten dicsősége. Ez hoz nekünk *világosságot* az útjainkon, hogy valóban tudunk dicsőséges döntéseket hozni az életünkben. Nem kell attól tartanunk majd, hogy rossz döntéseket hozunk, ha szemléljük ezt a dicsőséget. Miközben szemléljük, elváltozunk. Szemléljük!

Látod, hogy miért kell az *Igével időzni*, az Igét olvasni, az Igén meditálni? Mert miközben szemléled, *elváltozol*. Sokat kér tőlünk Isten? Nem! Egy *közösséget kér* tőlünk. Szemléld Őt, gyönyörködj benne, szemléld ezt a dicsőséget, örvendezz benne, találd meg magad benne, találd meg abban a tükörben, mit ír rólad ott az Ige!

Akkor rá fogsz jönni, hogy nem egy semmit érő vagy, akit a világ csak eldobott, és csak pornak tekintenek, eltaposnak. Az Ige nem így írja! Hanem hogy mennyit érünk az Istennek, hogy milyen *arat fizetett* értünk, hogy *mennyire szeret* minket, hogy micsoda *kincként kezel* minket, hogy bennünk lakozást vesz, hogy közli velünk azt a dicsőséget, és utána növekedést ad ebben.

Valami fenséges kegyelmet közöl ez a vers, és elszántabbak leszünk, mint valaha, hogy ebben a dicsőségben igenis növekedni akarunk! Mert ezt a dicsőséget *örökre fogjuk hordozni*. Ahogy írja Pál a Korinthusi levélben, hogy a csillagok különböznek egymástól az ő fényükben. Ugyanúgy a szellemeink is különböznek egymástól.

Hasonlítunk mindannyian az Úr Jézusra, de különbözünk egymástól abban, hogy mennyi dicsőséget hordozunk magunkban, mennyi dicsőséget fogadtunk be az Úr Igéjéből. Mennyi Ige lakozik bennünk? Mekkora *hitet* tudtunk felgyűjteni magunkban, és azt gyakorolni, megélni.

Tudod, hogy ez a világosság, ahogy kiragyog, *elnyeli a sötétséget?* Elnyeli a sötétség erejét. Az ellenség ezért nem állhat meg előtted, mert te *hordozod a menny dicsőségét* itt a földön. Csak *szemléld Őt*, ahogy jönnek a rossz gondolatok, csak szemléld Őt! Ha megkísértenek a félelmek, csak szemléld Őt!

Ha te *szemléled Őt*, és azt a dicsőséget, akkor fogod hallani, hogy azt mondja, hogy ne félj, én megsegítelek! Én megőrizlek, én megtartalak, az igazságom jobbával támogatlak. Egyszerűen fogod hallani, hogy Ő mit szól, mert ebben a dicsőségfelhőben ott lesz.

Nem érzed úgy, hogy elhagyatott vagy, hogy kidobtak, kitaláltak, elfelejtkezett mindenki rólad. Így jön a depresszió. Nem kellek senkinek, értéktelen vagyok a világban. Ezt lehet, hogy a világ diktálja neked, meg azt mondja, hogy nézzél a bankszámládra, nézd, mire vitted az életben! Nézd meg, hány iskolád, diplomád van? – és akkor azt mondja az ember, hogy tényleg nem vittem semmire!

De nem így van Isten országában! Isten azt mondja, hogy *te értékes vagy*. Te értékes vagy, mert a dicsőségemet helyeztem el benned, és ezt a *dicsőséget*, az én dicsőségemet, ha *szemléled*

ebben a tükörben, akkor még inkább el fogsz *változni* dicsőségről dicsőségre, és ez a mi *nagy kincsünk* a földön, amit hordozunk. Ez egy *szemléletmódbeli váltást* igényel mindenkitől.

Amikor te a másikkal beszélsz, akkor Isten dicsőségét tiszteld meg őbenne! Benne ott ragyog Isten dicsősége. Akkor nem fogsz majd gorombáskodni, meg lenézően beszélni, megvetően beszélni másokkal. Ott van benne Isten dicsősége! Meg fog változni a hangvételed, ha látod a másokban, hogy *benne ott ragyog* Isten dicsősége. Még akkor is, ha most éppen helytelenül cselekedett, akkor is meg fogom tisztelni benne Isten dicsőségét!

Ezt jelenti többek között, hogy azt a dicsőséget szemléled. Ha azt szemléled, és szemmel tartod a másokban is, mert ott lakozik, akkor el fogsz változni. Akkor egyre inkább úgy leszel képes *szeregetben járni*, jönni-menni, cselekedni, ahogy azt Isten elvárja tőlünk. Mert szemléljük ezt a dicsőséget. A gyülekezetet arra hívta el Isten, hogy hordozzuk ezt a dicsőséget.

Amikor Izrael népe a pusztában vándorolt, a *dicsőségfelhő* ment felettük. Saját atmoszférájukban mentek. Amikor a felhő elindult, akkor a népnek is fel kellett vennie a sátrakat, és menni. Ha az a felhő nem lépett, akkor nekik is maradniuk kellett.

Ez *vezérel* minket, ez a dicsőség. Ahogy kiárad az életünkre ez a dicsőség, ez a mi vezérvonalunk, az útmutatásunk, az *Úr a hangját* ezen a dicsőségen keresztül hallatja velünk, ha szemléljük. Ezt a dicsőséget ne veszítsd szem elől a jövő hét során sem, azt kérem. Akármilyen nehéz helyzetben leszel, mindig tartsd szem előtt, hogy bennem itt lakozik Isten dicsősége, és ez a dicsőség *legyőzte a világot*. Ez örök!

Ebben a dicsőségben növekedés van, ha szemlélem, ha szem előtt tartom. Ez a dicsőség *áttöréseket* fog hozni nekem! Nem veszem szem előtt, és nem fogok a tépelődéssel, rossz gondolatokkal időzni, helyette inkább Isten dicsőségét fogom szemlélni!

Mennyivel több erőfeszítést kér tőlünk, hogy Isten dicsőségét szemléljük, minthogy az aggasztó, rossz gondolatokon időzünk? Csak mi döntjük el, hogy *mire fókuszálunk*, mire figyelünk, mire állítjuk be a tekintetünket, amikor ezeken a nehéz helyzeteken kell átmenni.

Isten megígérte, hogyha szemléljük ezt a dicsőséget, akkor ez gondot visel rólunk, el fogunk változni. Ez azt is jelenti, hogy kijövünk azokból a helyzetekből, ahol most toporgunk. Uram, ez hogy lesz, az hogy lesz? Miként lesznek ezek? Mi lesz a megoldás? Szemléld a dicsőséget! Ez a *dicsőségfelhő vezetni fog*.

Belül lakozik és kiárad, egy gyönyörű jelenléte hordoz feletted, és egy örömről fog gondoskodni az életedben. Jó döntéseket fogsz majd hozni, mert elváltozol ebben a dicsőségben. *Óriási fényességre* tudunk szert tenni az életünkben! Elváltozunk dicsőségről dicsőségre! Nagyon nagy kincs, őrizd, vigyázz rá!

Ne engedd, hogy az a dicsőség egyre inkább elhalványuljon, mert ha nem Őt tekintjük, és nem Őt szemléljük, akkor ez *képes elhalványulni*. Ugyanis ez egy szellemi törvény, ha nem Őt szemléled, hanem a gondjaidat, meg a világban lévő bajokat szemlélgeted, mert arra tekintesz, hogy ki mivel bántott meg, meg mit mondott rólad, akkor nem Isten dicsőségében fogsz növekedni, hanem a szomorúságban.

Újra és újra át fogod élni, hogy az milyen rosszul esett neked, amikor ezt mondták, vagy azt tették veled. Ha újra rágondolsz, megint ugyanúgy át fogod élni, és egyre inkább az fog növekedni benned. Ha ott időzöl, akkor az a dicsőség ez alább- és alábbmegy, mert nem Őt szemléled.

Amit szemlélünk, és amivel időzünk, abban növekszünk, abban van a növekedésünk. Ezért mondja azt a Biblia, hogy a gondolatainkat uralni kell. Válogassuk meg a gondolatainkat! Vannak gondolatok, amiket egész egyszerűen meg kell tagadni.

Mit tettek veled? Ezen nem érdemes többet gondolkodni, mint amennyi ideig tartott, hogy azt megtették. Onnantól kezdve ne gondolkodj rajta többet! Gondolkodj azon, hogy az Úr mit tett érted! Tudod, hogy előbbre leszel? Nincs annál szörnyűbb, mint amikor valakinek megkeseredik a szíve, utána a *keserűség gyökere* elkezd terjedni a környezetében, és másokat is megfertőz vele!

Ahogy te a dicsőségben elkezdesz növekedni, ez a dicsőség is *ki fog terjedni másokra*. Ti legyetek az elsők, akiknél ezt a változást észlelik, és ez is terjedni fog. Mások is elkezdenek ragyogni. Ahogy ma itt bent a gyülekezetben egyszerűen jó volt lenni, mert a dicsőség, ahogy ránk ragyogott, és egymáson átragyogtuk ezt a dicsőséget, az egész gyülekezet felett ott volt egy *örömfelhő*, egy *ujjongásfelhő*!

Azokat is, akikről esetleg nem feltételeznéd, hogy belecsatlakoznának, őket is megragadta. Elragadja az embert ez az öröm indulata az Úrnak, hogy *örvendezz*, Sionnak leánya! Örvendezz, Sionnak leánya, jön érted a te királyod! Nekünk *hatalmas jövőnk van!* Mi nem arra vagyunk teremtve, hogy a mindennapi gondokba betokosodjunk!

Nekünk e fölött kell szárnyalni! Keresni és meglátni, hogy miért vagyunk itt, és azokat a módokat, utakat meg is tudjuk cselekedni, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Ezért vagyunk itt. Nagyon nagy öröm volt ez ma nekem, hogy ebben lehettem itt veletek.

Tudtam, hogy valami csodálatosat készít az Úr, mert tegnap már láttam a kürtöket itt az imakör után. Ezek a kürtök fantasztikusan megindították a szívünket, és várjuk a további növekedést. Eddig is növekedés van, minden egyes dicséret magasztosabb az előzőnél. Észre vettétek? Ebben is növekedés van.

Megígérte az Úr, hogy ebben a dicsőségben növekedést ad nekünk. Ha mi hiszünk ebben és elvárjuk, és úgy jövünk be a gyülekezetbe, hogy Uram, ma mit készítettél nekünk? Ha izgatottsággal jövünk be, ha egy *elváró reménységgel*, hogy Uram, Te itt ma jelen leszel, és Te adsz a szívemnek egy közlést. Ma Te szólsz hozzám.

Ma Te felkarolsz engem, ma Te kiemelsz engem. Ma Te láttatsz velem dolgokat, amit meg kell látnom, amikor a közösségben jelen van a Te örömed és az áradásod. Tudom, hogy nem feledkeztél el rólam! Egy ilyen előkészítéssel jössz be.

Amikor a magokat vetik, a talajt előtte elő kell készíteni. *Előkészítet a szívedet*, és úgy jössz be a gyülekezetbe, egy ilyen elváró reménységgel, az nagyon sokat számít. Azt kell nektek mondanom, hogy ez a gyülekezet egy dicsőséggel teljes gyülekezet, és növekszünk a dicsőségben! Dicsőségről dicsőségre *elváltozunk*.

És ha kitartóan bejársz ide, egy év múlva már nem leszel ugyanaz, és szinte el sem hiszed, hogy én ekkorát változtam? Az Ige cselekszi veled, ahogy belenézel abba a tükörbe, és meglátod magad: Isten ezt *írja* rólam. Igen, akkor én ez vagyok! Egy *választ* kell rá adni! Igen, akkor én bölcs vagyok, akkor én szent vagyok, akkor én Szellemmel teljes vagyok, akkor én örömben vagyok és nem depresszióban, ha ezt írja rólam az Ige! Ámen!

Amikor ezt kimondod, amikor áment mondasz az Igére, akkor egy *pecsétet tettél rá*, hogy megvan neked. Így kell Istennel együtt járni! Ha kételkedve fogadod, akkor az Ige nem fog a szívedbe menni. A magvetőnek annyi a dolga, hogy *hinti* az Igét. Ti pedig, a szívek, *befogadjátok*. Hogy hogyan fogadod az Igét, utána *őrzöd-e* a szívedben? Engedsz-e annak *növekedést*? Öntözöd-e a megvállásaiddal?

Ez mind része annak, hogy eljutunk-e az A-ból a B-be! Eljutunk, mert Isten hűséges, és ha most még nem is vagy azon a ponton, ahol úgy érzed, hogy lenned kellene, az Úr meg tudja tenni azt a csodát, hogy fogja a kezedet, és átemel ezeken az eltékozolt éveken, és *behelyez oda*, ahol lenned kell most, ebben a pillanatban.

Isten hatalmasakat tud velünk ugrani! Hatalmasakat tud velünk ugrani! Felszökik velünk, és oda helyez, ahol lennünk kell! Számára nincs lehetetlen! Nem csüggedünk, nem lankadunk, nem esünk kétségbe, és ellenállunk a gondolatoknak, amelyek azt mondják, hogy most már túl késő! Az lehet, hogy látod, hogy így kellett volna, de nem tetted meg, most már késő! Most már nincs segítség a számodra!

Ilyenkor mondd, hogy ha-ha-ha! Ez nem igaz, mert *ahogy meg van írva*, úgy van nekem! Ahogy megíratott, úgy van nekem! Pontosan úgy kell lennie, ahogy meg van írva, és ahogy Isten a szívemhez szólt! Ez a *hitharc*, erre hívott el minket! Ezek a hitharcaink, amikor a gondolatokkal, a kísértésekkel, ezekkel a földbe döngölős ötleteivel az ellenség be akar minket tuszkolni az ő utcájába. Nem megyünk be oda!

Mondjuk, hogy *távozz* innen, a Jézus nevében! Én az Úré vagyok! A homlokomra van írva, a világosság ömlik belőlem, én az Úré vagyok! Az *Úr gyermeke* vagyok! Nem megyek bele ebbe az utcába! Így nem tud bevinni oda. Álljatok ellen az ördögnek, és megfut tőletek! Ez a titka! Engedelmeskedni fog neked Jézus neve hallatán.

Ma szeretnék nektek az Ószövetségből egy nagyon tanulságos részt elolvasni. Együtt fogjuk tanulmányozni, mert hetek óta szeretnék előhozni ebből egy üzenetet. A Királyok 2. könyvében lesz ez a rövid kis üzenet. Az *Ószövetséget* akkor szabad olvasni, ha *tanulságot* tudunk belőle meríteni az *épülésünkre*, ugyanis így van megírva.

Hogy Isten milyen haraggal pusztította el Izrael népét, és hányszor szállt le ítélet, abból nehogy arra következtess, hogy akkor rád is ilyen büntetések jönnek majd, mert Jézus *Krisztusra mérte* azt a büntetést. Nem minden sorát kell szó szerint venni, amikor olvasod.

De amikor olvassuk az Ószövetséget, értelmezzük úgy, hogy lássuk meg benne Isten *Szellemének működését*, hogy miként vannak a szellemi dolgok, azok hogyan működnek, hogyan mozdult a Szent Szellem már akkor is.

Ezekből nagyon sok *tanulságot meríthetünk* a ma számára, hogy közelebb kerüljünk Isten Szelleméhez. Hányan szeretnétek még közelebb lenni, még inkább megismerni Őt? Ezért megyünk el ebbe a történetbe.

A történet, amibe itt belecsöppenünk, ez az Aháb és az ő gonosz felesége, Jézabel királyságának az ideje, amikor egy olyan gonosz királya volt Izraelnek, aki olyan bűnökbe sodorta Izraelt, hogy átkokat hozott az országra és a népére.

Isten elfordult tőlük, mert *idegen isteneket*, bálványokat imádtak, Istennek engedetlenek voltak, nem imádták Istent, ahogy az nekik meg volt parancsolva – nagyon sok bajt hozott Aháb az Izrael királyságára.

Amikor Aháb meghalt, a fia került a trónra. Jórámnak az országlása idején történt, hogy mivel már nem Aháb volt a király, Moáb úgy döntött, hogy többé nem lesz csatlósa Izraelnek, és levált. Ez a Moáb egy nagyon gazdag birodalom volt abban az időben, úgy döntött Jórám király, hogy menjünk a Moáb ellen háborúba. Annak idején egy szikra volt csak, hogy kezdjünk háborút, és meg is tették.

Izrael királya elhatározta, hogy a Moáb ellen megy, hogy a prédát összegyűjtse, mert többet már nem volt adófizetője. Így egy döntés született. Hangsúlyozom, hogy Izrael királya hozta a döntést, hogy elmegy a háborúba. Innen fogom olvasni.

2KIRÁLYOK 3,7–18.

7. És elment, és küldött követeket Josafáthoz, Júda királyához, ezt üzenvén neki: A Moáb királya elszakadt tőlem; eljössz-e velem a Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovam, mint a te lovaid.

Mert akkor egy kettévált birodalom volt Izrael és Júda királysága. Egy *szövetségest keres* Jórám, mert érzi, hogy egymagában nem elég. Gyere velem, Júda királya, és menjünk együtt a harcba! Ez egy gyönyörű eskütétel.

Ahova mész, oda megyek én is, senki nem fogja észrevenni, hogy nem az én szekerem, hanem a te szekered, egy nyelvet beszélünk, egyfajta lovaink vannak, egyfajta szekerünk van. Menjünk el együtt a harcba! Tesznek egy pecsétet erre, vagyis *szövetségre lépnek*. Tovább tanácskoznak, és az a kérdés:

8. És monda: Mely úton menjünk fel? Felele: Az Edóm pusztájának útján.

9. És elméne az Izrael királya és Júda királya és az Edóm királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velük lévő barmoknak

Az volt a felelet, hogy Edóm pusztájának útján menjünk a Moáb ellen. Így a harmadik király is hozzájuk csapódott, tehát a három király – Izrael királya, és Júda királya, és az Edóm királya – együtt megy a hadba, hogy megtámadja Moábot.

Már hét napja bolyongtak az úton, és nem volt vize sem a tábornak, sem a velük lévő barmoknak. Egy nehéz helyzet állott elő, amivel nem számoltak előre. Ez egy megpróbáltatás, amikor nincs víz. Akik voltak Izraelben, tudjátok, hogy micsoda hőség van ott. Iszonyatos meleg volt, és ők víz nélkül voltak.

Akkor az Izrael királya szólt. Figyeljétek meg azt a bátor kiállást, amiről tanúskodnak a szavai! Annak ellenére, hogy ő döntötte el, hogy kezdjenek háborúba, nézd meg, hogy most mit mond! Összesen hét nap telt el megpróbáltatásokban.

10. Akkor monda az Izrael királya: Jaj, jaj; az Úr azért hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket!

Mekkorát fordult a dolog hét nap alatt! Hova lett a bátorsága? Hova lett az elszántsága? Mi történt vele hét nap alatt? És ráadásul Istenre keni az egészséget, hogy Isten azért hívta össze ezt a sereget, hogy minket elveszítsen.

Tudjátok, hány keresztény teszi ezt? Valami bajba ütközik, és bár addig nagy hite van, halleluja, de elég egy kis apróság, és *visszaesik!* Isten már nem akar engem meggyógyítani! Isten teszi ezt! Rákenik Istenre. Istennek semmi köze nem volt hozzá, már akkor sem, amikor hadba indult, mert nem Isten szólt neki, hanem ő határozta el.

Most pedig inába szállt a bátorsága, és rögtön Istenre kente az egészséget. Isten akarja, hogy elveszünk! Erőteljesen a hit szavát szólta, halljátok, ugye? Ez a hit szava? Nem ítélem őt, mert nem azért prédikálunk, hanem hogy tanulságot merítsünk belőle

2KIRÁLYOK 3,7–18.

11. És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól? És felele egy az Izrael királyának szolgálói közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, aki Illésnek kezeire töltött vizet.

Vagyis ez a király nem egyezett vele. Azt mondta, ha már elindultunk, és most megtorpanunk, akkor forduljunk már olyasvalakihez, aki *hall Istentől*. Van-e itt az Úrnak egy prófétája, akitől hallhatunk, mielőtt ilyen ostobaságokat összebeszélünk? Elkezdik keresni az Úr prófétáját, végül is találnak egyet, aki az Illés szolgája, Elizeus. Felkeresték, mert azt mondta Josafát, hogy nála van az Úrnak beszéde, tőle hallani fogunk.

12. És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámentek hozzá az Izrael királya és Josafát és az Edóm királya.

Menjünk el hozzá, és halljunk tőle! El is ment a három király, fölkeresték a prófétát.

13. És monda Elizeus az Izrael királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda néki az Izrael királya: Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket.

Elizeus az Izrael királyának szól. Ő az a gonosz király, akiről az elején azt mondtam, hogy az Aháb király trónörököse volt. Elizeus egyszerűen kidobja őt. Ha le akarnám fordítani a saját szavaim szerint, akkor azt mondta, hogy miért jöttél ide élém? Semmi közöm tehozzád, menj, ahova akarsz! Menj és prófétáltass magadnak ott, ahol az anyád meg az apád prófétáltatott. Ugyanis azok voltak a hamis próféták, akikkel Aháb és Jezabel szövetkezett, hozzájuk küldte őt.

És monda néki az Izrael királya: Ne utasíts el, mert az Úr gyűjtötte össze – újra az Úrra hivatkozik – ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket! Nézd meg, hogy lejáratja az Istenét. Megint az Úrra akarja kenni, hogy az Úr akar minket a vesztünkbe sodorni – ezt mondja a prófétának. Nem sok ismerete volt az Úrról, ha így beszélt. Erre így felel Elizeus:

14. És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, aki előtt állok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, bizony téged nem néznélek, és rád sem tekintenék;

A próféta indulatos volt, és nem ilyen kedvesen mondta ezt. Azt mondta, ha nem jöttél volna itt Josafáttal, meg az Edóm királyával, akkor bizony kidobtalak volna, meg sem hallgattalak volna, élém sem állhattál volna! Mi közöm neked hozzád?

Menj a te köreid prófétáihoz! Eddig idegen isteneket imádtál és azoknak hódoltál, mit keresel most itt, az Úr prófétája előtt? Vagyis teljesen igaz, amit mond a próféta, de indulatos, és az *indulatok még soha semmit nem oldottak meg* az életünkben.

Lehet valakinek igaza, de az nem azt jelenti, hogy a másikkal elkezd gorombáskodni. Az, hogy igaza van, még nem indokolja, hogy gorombáskodjon a másikkal. Miért kellett így válaszolnia? Mert emberből volt, és emberi indulatok jönnek itt elő. Ezek az emberi indulatok nem is hangzanak jól: meg sem hallgatnálak, ide se jöhettél volna! Ha nem Josafáttal jössz, szóba se álltam volna veled! – mondja itt.

No, és egy ilyen légkörben lehet-e prófétálni? Lehet-e *hallani az Úrtól* egy ilyen felindult légkörben, amikor jól megmondjuk a magunkét a másikkal, még akkor is, ha igazunk van. Ilyenkor a Szent Szellem hangját és adását nem lehet olyan csodálatosan kivenni, mintha

békességben, szeretetben beszéltük volna meg ugyanezt. Nincs hallás, nem vagyunk *ráhangelődva* arra a csatornára, ahol a Szellemet meg lehet hallani. Ekkor azt mondja a próféta – és ez a tanulsága a történetnek, amiért ma előhoztam ezt:

2KIRÁLYOK 3,7–18.

15. Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak keze lőn őrajta.

Hozzatok ide egy énekest – mondja Elizeus. Ilyen feldúlt állapotban nem vagyok képes nektek mit mondani! De ha idehoztok nekem egy énekest, és az elkezd *énekelni*, akkor majd előjön az a szellemi atmoszféra, ahol meghallom, hogy mit mond az Úr, és megmondom nektek. Erről szól ez az igever.

Azt mondja Elizeus: Hozzatok ide egy énekest! – és mikor az énekes elénekelt előtte a dalait, az Úrnak keze lett őrajta. Vagyis tudta, hogy addig az Úr keze nem ereszkedik őreá, mert egy ilyen légkörbe nem jött az Úr keze. Ne várjuk az Úr kezét cselekedni, ha egy ilyen pattanásig feszült légkörben vagyunk állandóan!

Nem egyezünk, és nem kommunikálunk a szeretet nyelvén, csak mindig a másakra hárítjuk a felelősséget, nem a *szeretet légkörében* vagyunk, akkor miért várjuk, hogy az Úr keze megnyilvánuljon? Ez történt itt is, de a próféta tudta, hogy mit kell ilyen helyzetben tennie.

Hozzatok ide egy éneklőt! Amikor az éneklő elkezdett énekelni – azt nem írja az Ige, hogy egy dalt énekelt el, vagy esetleg elragadtatott a próféta, és órák teltek el. Ezt nem írja, de nekünk is jól esik benne lenni, amikor ezek a gyönyörű dicséretes, imádatok mennek.

Ilyenkor egyszerűen érzi az ember, hogy no, most a lelkem feljutott a trónteremig, *szívbe szívbe összekapcsolódtam* Vele, és most tudom, hogy amit az Úr szól, most meghallottam. Kell egy ilyen odavezető út. Ez az éneklő szolgálata, a dicsérő szolgálata.

Azok a dalok, amiket a dicséret által hoz a Szellem, *ráhangelőnek* minket az Úr szívére. Ez történt itt a prófétával. Amikor ez az éneklő az Úrnak énekelt, az Úr keze lett a prófétán. Ez így van velünk is. Amikor bemegyünk a dicséretesbe, az imádatokba, egyszer csak érezzük, hogy minden más lesz. Másként van már minden.

Az Úrnak ez a gyönyörű, áradó jelenléte, amit még nem éreztünk úgy, amikor bejöttünk. De most, hogy így benne vagyunk, egyszerűen minden más lett! Ez a *segítő szolgálatban* az Úrnak a dicsérője, aki elől megy, és beviszi a hívősereget ebbe a légkörbe, ahol az Úr tud szólni a szívekhez. Ez történt a prófétával. A próféta, ahogy az Úr kezét tapasztalja, kijelenti, hogy ezt mondja az Úr – és jön a megoldás! Már megvan, hogy mit tegyenek.

16. És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakon árkokat;

17. Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájak és barmaitok.

Tessék, itt a *természetfeletti*! Eső sem lesz, szél sem lesz, vihar sem lesz, hogy honnan jön a víz, nem tudjuk. Nem a mi dolgunk, hogy tudjunk mindent, hogy Isten hogyan hozza elő a megoldást. De jön a megoldás, mert megírta, megígérte. Vagyis ihattok ti, ihatnak a nyájak, a barmaitok, mert bőség lesz.

Az Úr szája szól, a prófétának azonban meg kell hallani. Amikor az Úr a *közléseit adja* a próféta száján keresztül, akkor annak egy *pecsétje* van erre a világra, hogy az úgy is lesz. Abban biztos lehetsz, ha a próféta szája szól, az Isten üzenete, és azt úgy veheted, hogy meglesz. Nincs többé kétség, megnyugodhatsz.

2KIRÁLYOK 3,7–18.

18. Kevés pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adja.

Kevés pedig ez az Úr szemei előtt, még e felett ad az Úr nektek. A Moábot is a kezetekbe adja. *Győzelmetek* lesz – mondja Isten. Mindaz, amit a király felvetett, hogy azért vagyunk most itt, hogy Isten elveszítsen minket, el kell, hogy felejtse.

Hányszor beszélünk úgy, ahogy nem kellene, ugye? Jön ez a betegség, és ebből már nem tudok kijönni soha többé! Felejtsd el, hogy így beszélsz, mert Isten Igéje nem ezt mondja! Mi ezekből bizony kijövünk! Győztesek vagyunk, nekünk *teljhatalmunk* van, nekünk *teljes ellátásunk* van, nekünk *győzelmeink* vannak a Moáb ellen, és a gonosz minden ereje ellen, mert Jézus megszerezte nekünk ezeket!

Ez történt itt, a próféta szája szólta, és ez a győzelem, amit ebben a kenetben a próféta szólt, meg is lett. Ha olvasod a következő versekben, valóban így lett. Moábot teljességgel megverte Izrael, és elűzte a földjéről.

Győzelem! Kellett hozzá hallani az Úrtól. Az Úr arcát *keresnünk* kell. Ebben pedig nagy segítségünkre van ez a fajta dicsérő kenet, amelybe bemegyünk minden istentisztelet elején. Figyeljétek meg, mindig így kezdjük, ez elmaradhatatlan, mert ez *emel fel* minket magasra.

Vegyél ebben részt minél jobban, ha bejössz, add magad oda az Úr dicséreteire, az Úr imádataira! Ez visz be minket oda, hogy már ne a problémáinkat lássuk, hanem lássuk meg az Urat, hogy Ő mit mond, mert Ő minden helyzetre *elkészítette a megoldást*, minden helyzetre!

Nála nincs lehetetlen, soha nem küldött még senkit el üresen, aki hozzá fordult. Soha! Csak meg kell hallani, hogy ez az *imádatok által lehetséges*, amikor bemegyünk abba a légkörbe, ahol *hallunk tőle*. A dicséreték és az imádatok erről szólnak.

Otthon is megteheted. Elkezded az Urat imádni, elkezded Őt dicsérni, ne rögtön a kéréssel törj be a trónterembe! Az Úr tudja, hogy miért jöttünk, de szereti a közösséget velünk. Szereti azt, amikor ebben a közösségben át tud ölelni minket, ki tudja árasztani a jelenlétét, és mi valóban rá tudunk *hangolódni* az Ő szívére, mit mond az Úr nekünk.

Megígérte, hogy szól hozzánk, hogy az Ő Szelleme közléseket ad, hogy elvezet minden igazságra. Megígérte, hogy a Szent Szellem szólja azokat, amiket hall. Nekünk pedig meg kell hallanunk, amiket a Szent Szellem szól. Azt az Isten szívéről szólja.

Nélkülözhetetlen, ha az áldásokban akarunk járni, és nem az ellenség szavát akarjuk prófétálni. Nem, mi Istentől hallunk, és azt prófétáljuk! Megvan a bizonyosság a hitünk által, hogy az úgy is lesz. Ámen! Hatalmas tanulsága van a történetnek.

A Bibliában nem csak egy helyen találjuk azt, hogy a próféta kéri a dicsérők és énekesek szolgálatát, és ez által bekerül egy olyan légkörbe, ahol meghallja az Úr szavát. Ez tanulság nekünk. Azért, hogy együtt dicsérhessük az Urat az alkalom elején, megkérlek benneteket, próbáljatok előbb jönni! Látom, hogy van, aki úgy esik be az istentiszteletre, hogy már jó ideje, talán már egy órája is dicsérjük az Urat. A legjobb részéről maradtál le!

Az útnak a porát le kell mosni! Hogy a buszmegállóban mi történt, mi történt reggel, mi volt napközben, ezeknek mind le kell mosódnunk, hogy teljesen szabadon át tudjuk magunkat adni annak, ami itt el van nekünk készítve. Ámen. A Jézus nevében. Ez a tanulsága ennek a történetnek, és mindenki elveszi a maga részét.

Egy másik történet, ami sokkal rövidebb, de ugyanezt az igazságot hozza. Sámuel 1. könyvében olvasunk néhány Igét arról, hogy már az ószövetségi próféták is tudták, hogy akkor megy nekik jobban a prófétálás, ha sípokkal, dobokkal, hárfákkal, hegedűkkel, cimbalmokkal együtt van az ifjú prófétai sereg.

Ezt használták is. Ugyanis meg kell teremteni a *légkörét* annak, hogy az ember szíve felgerjedjen az Úrban. Hogy meghalljuk, mit szól nekünk az Úr, ahhoz oda be kell menni, abba a szellemi atmoszférába.

Az 1Sámuel 10. fejezet eleje arról szól, hogy Saul hogyan került királyságra. Olvassátok el, nagyon érdekes, hogy Isten mennyire előrelátó a dolgokban, és minden helyzetet arra fordít, hogy előjöjjenek az Ő útjai és megoldásai.

Hogyan találta meg Sámuel Sault – biztos olvastátok néhányan. Hogyan látta meg a próféta szeme, hogy Saul lesz a király? Úgy történt a dolog, hogy Saul édesapjának, Kisnek elvesztek a szamarai. Elkóboroltak a szamarak, képzeld el! Saul úgy kezdte a pályafutását, hogy az apjának elkóboroltak a szamarai. Majd egyszer elmesélem a történetet teljességében, hogy én a pályafutásomat pedig egy kóbor kutyával kezdtem.

Úgyhogy elkóboroltak ezek a haszontalan szamarak, és azt mondta Kis, menj a szamarak után, és találd meg ezeket a szamarakat nekem! Elindult a fia, és elkezdte keresni a szamarakat. Napok telnek el, és nem találja őket. Az apja már aggodalmaskodik nem csak a szamarak után, hanem a fia után is.

Támad egy ötlete a kísérijének, hogy kérdezzük meg a *prófétát*, az Isten embere itt lakik a városban. Az Isten emberét abban az időben nem prófétáknak nevezték, hanem látóknak. Fogod olvasni itt, ha ezt a fejezetet átolvasod, hogy látóknak hívják, ugyanis beletekintett a szellemiekbe, és látta, mint egy képernyőn, hogy mi történt, hol vannak ezek a szamarak.

Ha valaki kérdéssel ment oda, a látó látta. Ez a prófétának az egyik ajándéka, hogy vannak *látásai a szellemiekben*. A szelleme el tud menni arra a helyre, és képes látni, hallani, vagy tud kijelentést venni. Nagyon nagy ajándék volt ez!

Saul tehát elment a prófétához és megkérdezte, hogy hol vannak az apja szamarai. Nem gondolt arra, hogy ebből egy királyság lesz. Mondta neki a próféta, hogy a szamarak már meglettek, az édesapád most már utánad aggodalmaskodik, haza kell menned.

De mielőtt hazamész, Isten felken téged királyságra, és te leszel Izrael királya! Egy hatalmas felkenetésben részesíti Sault. Olajat önt a fejére a szaruszelencéjéből. Olajat önt rá, és azt mondja, hogy Izrael gazdagságát adta neked Isten!

A szamarakat ment el keresni, úgyhogy *ne becsüljük alá az útjainkat!* Ez egy tanulság, hogy bármilyen utunk van, Isten ott is megtalálhat bennünket hatalmas dolgokkal. Megtalálhat minket az olaja, megtalálhat minket a *felkenetése*, és beteljesedhetnek az útjaink. Ez történt Sámuel és Saul kapcsolatában.

Utána Sámuel elmondja neki, hogy miközben hazafelé megy, mi történik majd vele. Akkor már rajta volt a kenetolaj. Mondta, hogy fogsz találkozni ifjú prófétákkal. Amikor azok közé belépsz, és elkezdesz velük együtt prófétálni, más emberré leszel! Meg kellett tanulnia a kenetben járni. Isten ráadta a kenetét, felkenetésre került, amikor Sámuel felkenete őt.

Mondhattuk volna, hogy hiszen felkenetést kapott! Igen, de meg kell *tanulnunk*, hogy miként kell ebben a kenetben *együttműködnünk* a Szent Szellemmel. Ezt a három verset akarom nektek

átadni, nagyon tanulságos. Ezek a próféta szavai. Azt mondja Sámuel Saulnak:

1SÁMUEL 10,5–7.

5. Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a filiszteusok előőrsei vannak. Mikor pedig bemegy oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, kik a hegyről jönnek le, előttük lant, dob, síp és hárfa lesz, és ők maguk prófétálnak.

Vagyis a próféták *együtt jártak*, csapatokban jártak, sok próféta együtt. Mindegyik felvette az Úrnak azt a kenetét, és meghallotta, hogy mit mond az Úr, és prófétáltak egymásnak is. Gyakorlatoztak. Nem úgy van, hogy valaki egy nap alatt eléri a szolgálatának a csúcását.

Ez egy próféta iskola volt, összegyűjtötték azokat, akiknek volt egy ilyen vénájuk, a próféták egy csapatban jártak, és prófétáltak. Nézzétek meg, hogy ki megy elől a próféták seregében! Jelöld meg a Bibliádban, hogy kik mentek a próféták előtt: lant, dob, síp és hárfa. A kürtök nincsenek benne, de beleírjuk! ☺ Lanttal, dobpergéssel, sípokkal, hárfával mentek.

A zenészek, a dicsérők, az Isten imádói mentek elől, és a próféták pedig utánuk, és így prófétáltak. Vagyis meg kellett teremteni azt a *léghő*t a próféták számára, amelyben pontosan *tudtak hallani Istentől*, különben miért lettek volna ott?

Látjátok, hogy milyen fontos az, hogy az Úrnak a dicséreteit oda szánjuk, és énekeljünk az Úrnak, dicsérjük és magasztaljuk Őt? Ez egy Ószövetségi példa. Ők mentek elől, és így találkoztak Saul velük.

6. Akkor az Úrnak Szelleme reád fog szállani, és velük együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszel.

Miért nem prófétált előtte Saul? Miért nem kezdett rögtön prófétálni, ahogy a kenet rászállt? Mert még fogalma se volt arról, hogy van ilyen. Meg kell *tanulni* a szellemi dolgokat. Más a *felkenetés*, és más a felkenetésben való *mozdulás* és megnyilvánulás és szolgálat. Be kellett mennie a próféták iskolájába, ahol a próféták együtt prófétáltak.

Amikor oda bekerült, az a *szellemi felhő* közrefogta, és ő is elkezdett prófétálni, és egyszerűen tudta, hogy mit mond az Úr. Amikor ezt megtette, amikor ebben a kenetben elkezdett működni, akkor más emberré lett. Amikor ez a kenet átjár minket és elkezdünk szolgálni, az mássá tesz minket. Más emberré lett Saul.

7. Mikor pedig mind e jelek beteljesednek rajtad, tedd meg magadért mindazt, ami csak kezéd ügyébe esik, mert az Isten veled van.

Ezek jelek – mondta a próféta. Így lesz, meg fogod látni, és innen fogod tudni, hogy Isten szája szólt – mondta neki Sámuel. Ebben a kenetben, ebben a felkenetésben, amit csak meglátsz, hogy tenned kell, amire a kezedet teszed, amit csak vételezel az Úrtól, az úgy lesz, mert a kenet rajtad van, és az megcselekszi azt.

Egy hatalmas tanulság ez a három vers, hogy *hogyan működik* Isten kenete, és hogy a dobok, a sípok, a hárfák és a lantok nem maradhattak el, hogy Saul prófétálni tudjon – és más emberré lett!

Utolsó gondolatként tudnunk kell, hogy mi az újszövetségben egy sokkal *gazdagabb szövetségben* vagyunk, mert írja a Biblia, hogy minket papokká és királyokká tett az Úr Jézus Krisztus az Ő Atyjának.

Az *ószövetségben* a papokon, a királyokon és a prófétákon volt rajta Isten kenete. Azokhoz kellett elmenni, ha valaki tudakozni akart az Úrtól. Ma mindnyájunkat a papok és királyok

seregévé tett az Úr. És én hozzáteszem, hogy prófétákká is tett az Úr, mert a saját *életünknek a prófétái vagyunk*. Miközben az Igét szóljuk, az Ő akaratát prófétáljuk az életünkre.

Királyokként uralkodunk az életben, eldöntjük, hogy mit engedünk meg és mit nem, emellett papokként is szolgálunk az Úrnak, mert imádjuk Őt, és hálákat adunk Neki. Az Ő gazdagságát és a jóságát köszönjük. Papokként és királyokként vagyunk szolgálatban.

Mindnyájunknak *van szolgálatunk* az Úr előtt, és ez a szolgálatunk akkor teljeseedik be, ha bejövünk a próféták közé, ha bejövünk a szentek közé, ha bejövünk azok közé, akiknél a kenet működik, és a kenet munkában van. Amikor ebbe a *kenetbe becsatlakozunk*, akkor más emberré leszünk – ahogy írja az Ige.

Nagyon fontos a *hovatarozás*, és nagyon fontos, hogy olyanokkal legyél közösségben, akik tudják, hogy miről beszélnek, amikor azt mondják, hogy Isten kenete ezt vagy azt tette! A *felkentekkel való közösség*.

Ha meg akarod tanulni, hogy a pásztoron lévő kenet a nyájra hogyan terjed ki, az evangélista kenet hogyan terjed ki egy evangelizációs alkalmon, akkor legyél *szoros kötelékben* velük, oda be kell csatlakoznod. Meg lehet tanulni ezeket. Isten Szelleme által van az előbbre menetelünk ezekben.

Nagyon köszönjük, hogy meglátásokat kaptunk ma, és vissza fogunk menni a dicséretetekbe. Miközben ezek a dicséretetek újra folynak, ez a csodálatos légkör újra alászáll, amelyben alátekint az Úr, és mint *egy illat*, száll fel az Úr elé az imádatunk, ahogy dicsérjük Őt. Mint egy illat, száll föl az Úr elé.

Gyönyörködik benne az Úr, és miközben gyönyörködik, és megérintjük az Ő szívét, Ő alászáll az ajándékaival, a megnyilvánulásaival és a közléseivel. Mi pedig *más emberré leszünk a kenet által*, a Jézus nevében! Ámen. Tudunk-e örvendezni ebben? Ha tudunk örvendezni, akkor meg is tesszük, nem titkoljuk az örömünket, hogy szeret minket az Úr.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.